

Osea - Comentarii Jean Koechlin

Osea 1:1-11

Profetia lui Osea, contemporan cu Isaia, ne poarta in perioada cartii 2 Imparati, inainte de stramutari. Ea se adreseaza mai ales celor zece semintii (numite adesea Efraim, dupa numele celei aflate in capul sirului), care s-au cufundat in idolatrie mai repede decat Iuda. Intinat prin idolii sai, necredincios legamantului cu Dumnezeu sau, Israel este reprezentat prin femeia necurata pe care profetul este invitat s-o ia de sotie. Insesi numele copiilor sai exprima condamnarea (comp. cu Isaia 8.1-4; precizam ca, in aceste capitole, verbele „a curvi“, „a se prostitua“ sau expresia „a comite adulter“ semnifica parasirea lui Dumnezeu si alipirea de idoli). Israel insusi a rupt relatiile care-l uneau cu Domnul. Totusi, versetul 10, citat de Pavel in Epistola catre Romani, ne arata ca faradelegea lui Israel a avut o consecinta neasteptata si minunata: credinciosii, „nu numai dintre iudei, ci si dintre natiuni“, sunt numiti de atunci „fii ai Dumnezeului celui viu“ (Romani 9.24-26). Dumnezeu acesta viu devine Tata. Sentinta „Lo-Ami“ pronuntata asupra Israelului vinovat a fost urmata de chemarea unui popor ceresc, o familie, care se bucura cu Dumnezeu sau si Tata de o legatura indisolubila, careia nici chiar pacatele noastre nu-i pot aduce vreo atingere (1 Petru 2.10).

Osea 2:1-17

Cauza lui Israel nu se poate apara (v. 2; comp. cu Isaia 1.18)! Dupa un rechizitoriu cutremurator, Dumnezeu pronunta pedeapsa pentru infidelitatea acestui popor: „de aceea, iata, iti voi ingradi calea...“ (v. 6) ... „de aceea Imi voi lua inapoi graul...“ (v. 9). „De aceea...“ si ne-am putea astepta la o pedeapsa inca si mai severa. Dar ce anunta versetul 14?: „De aceea, iata, o voi ademeni si o voi duce in pustie si voi vorbi inimii ei“. Neasemuit har al lui Dumnezeu! Pacatul alor Sai li da Domnului ocazia de a-Si dezvalui mila infinita. In loc sa alunge „sotia“ nerecunoscatoare si vinovata, El o ia de mana si, singur cu ea, ii vorbeste intr-un fel care sa-i atinga inima. Dar de ce este mentionata aici aceasta sinistra vale a Acorului? Nu ne vorbeste ea despre pacatul lui Acan si despre dezastruoasele sale consecinte? (Iosua 7.26). Iata insa ca tocmai pe aceasta o alege Dumnezeu pentru a o face, de acum, „o usa a sperantei“ (comp. cu Isaia 65.10). Din punct de vedere moral, si pentru noi este la fel. Valea tulburarii, locul unde avem de-a face cu Dumnezeu in chestiunea greselilor noastre din trecut, devine „o usa a sperantei“. Astfel, Dumnezeu ne arata ca bucuria comuniunii cu El are obligatoriu ca punct de plecare marturisirea pacatelor noastre.

Osea 2:18-3:5

Intr-un stil abrupt, specific profetului, descrierea starii tragice a lui Israel alterneaza cu promisiunile restaurarii fara relatari intermediare (v. 18-23). Harul lui Dumnezeu va stabili noi legaturi cu poporul Sau, care nu-l va mai fi rob, precum aceasta femeie cumparata (cap. 3.2), nici nu l se va mai adresa folosind apelativul „Stapanul meu“, ci: „Sotul meu“ (cap. 2.16). „Te voi logodi cu Mine“, repeta

Domnul de trei ori, ca pentru a-Si pecetlui angajamentul (v. 19, 20). In acelasi fel in care o face inelul de pe degetul unei tinere logodnice, aceasta promisiune ar fi trebuit sa vorbeasca inimii sarmanului popor, sa-l provoace la a-si pastra cu gelozie afectiunile pentru Domnul (comp. cu Ieremia 2.2). Prin analogie, ne gandim la Biserica, care ar fi trebuit sa fie in intregime pentru Hristos. „V-am logodit cu un singur barbat“, le spune Pavel corintenilor (2 Corinteni 11.2), dezvaluind, de asemeni, in Efeseni 5.25-27 ceea ce Isus a facut, ceea ce El face si ceea ce va face pentru Adunare. Scurta profetie din capitolul 3 descrie intr-un mod izbitor starea actuala a copiilor lui Israel: ei nu au nici imparat, nici cultul inchinarii, fie ca este vorba de inchinarea in fata idoloilor, fie de cea inaintea Domnului (v. 4). Casa lui Israel este neocupata, maturata si impodobita, gata pentru implinirea cuvintelor din Matei 12.45. Insa dupa aceasta va urma pocainta sa si restabilirea sa in binecuvantarea divina, prin bunatatea Domnului (v. 5).

Osea 4:1-19

Versetele 1 si 2 ne amintesc de Romani 3.9-19, pasaj care-i are in vedere nu numai pe evrei, ci pe toti oamenii. Israel inasa, ca depozitar al oracolelor lui Dumnezeu, este cu atat mai responsabil, cu cat respinge cunostinta de bunavoie si uita legea (v. 6; Romani 3.2). S-au alipit de idoli, „departe de Dumnezeul lor“ (sf. v. 12). Crestini, nu este aceasta ultima expresie un avertisment solemn si pentru noi, cei asaltati de o sumedenie de modalitati si totodata de ocazii (fiecare le poate identifica pe ale lui) de a ne sustrage din fata autoritatii pe care Domnul trebuie s-o aiba in viata noastra? Care va fi de asta data pedeapsa nefericitului popor? Cea mai cutremuratoare cu putinta: abandonarea. Starea sa este incurabila, fara speranta. Dumnezeu renunta la a-l mai tine pentru Sine si declara: „Voi uita si Eu pe fiii tai“ (v. 6); „Nu voi pedepsi pe fiicele voastre...“ (v. 14); „Efraim s-a alipit de idoli: lasati-l“ (v. 17). Acest inspaimantator tablou al coruptiei celor zece semintii ar fi trebuit sa fie in tot acest timp un avertisment pentru Iuda. Ghilgalul si Betelul (casa lui Dumnezeu), sedii ale promisiunilor si ale binecuvantarilor pe parcursul intregii istorii a lui Israel, au devenit centre ale nelegiurii, capitale ale religiei profane. Domnul il indeamna in mod solemn pe Iuda sa nu se suie acolo (v. 15).

Osea 5:1-15

Profetul li se adreseaza intr-un fel cu totul special mai-marilor lui Israel: „preotilor!“, „casa a imparatului!“. Acestia inasa, care ar fi trebuit sa fie un exemplu pentru popor, le-au devenit o cursa (v. 1), iar rezultatul este catastrofal: „si ei s-au cufundat in stricaciunea necredintei“ (v. 2). In cap. 4.15, Domnul il implorase pe Iuda sa nu-l imite pe Efraim. In zadar! Imediat dupa ce a fost anuntata caderea lui Israel, versetul 5 adauga: „chiar si Iuda va cadea cu ei“. Cata inconsecventa si mandrie la acesti nefericiti israeliti! (v. 5). „Faptele lor nu-i lasa sa se intoarca la Dumnezeul lor“ (v. 4). Si, ca si cum n-ar fi fost nimic ce facusera, ei se apropie de Domnul cu jertfe. Dar nu-L gasesc (v. 6), pentru ca este o ofensa adusa lui Dumnezeu sa pretinzi sa implinesti un serviciu religios fara sa fii mai intai in regula cu El in privinta pacatelor. Efraim isi descopera boala (v. 13). In loc sa se adreseze inasa Marelui Medic, recunoscandu-se vinovat (v. 15), el se intoarce spre Asiria, catre imparatul Iareb. Asa fac multi oameni: cand constiinta nu le da pace, in loc sa se smereasca inaintea lui Dumnezeu, cauta ajutor si distractie intr-o lume care nu-i poate vindeca.

Osea 6:1-11

Osea tocmai enuntase ceea ce asteapta Dumnezeu pentru a-l vindeca pe Israel: „pana isi vor recunoaste vina“ (cap. 5.15). Nu este deci impresionant sa-l vedem pe profet cum, imediat dupa aceasta, isi ia intr-un fel poporul de mana si-i spune: „Veniti, sa ne intoarcem la Domnul...“? Cel ce a lovit ne va lega ranile. Un pastor explica cum a fost nevoit sa rupa el insusi piciorul unei oi neascultatoare, pentru a o face dependenta de el si pentru a si-o atasa prin ingrijirile sale. Versetul 4 reda in mare starea morala a poporului ... si, din nefericire, a multor crestini. Cati nu au avut o convertire plina de promisiuni si totusi catre ei se poate indrepta acum aceasta mustrare: „Bunatatea voastra este ca ... roua care trece curand“ (v. 4; Apocalipsa 2.4)! Fie ca, in pofida contactelor aducatoare de uscaciune cu aceasta lume, Domnul sa pastreze in inimile noastre prospectivitatea afectiunilor pentru El! In zadar aduceau Efraim si Iuda animale pentru jertfe (cap. 5.6)! Domnul le raspunde: „Bunatatea Imi place, nu jertfa“ (v. 6, pe care Domnul il citeaza in doua randuri fariseilor: Matei 9.13; 12.7). Dragostea pentru Hristos, insotita de dragostea care decurge din aceasta, cea pentru aproapele, este singurul considerent pentru care Dumnezeu recunoaste la cineva o slujire, orice-ar fi (1 Corinteni 13.1-3).

Osea 7:1-16

„Am vrut sa vindec pe Israel...“ (v. 1). „Voiam sa-i rascumpar“ (v. 13). Acesta este gandul lui Dumnezeu! Si la fel este si cu privire la tine, prieten inca neconvertit, inasa este nevoie ca dorinta ta sa raspunda intentiei Sale (Ioan 5.6). „Am vrut sa-i adun pe copiii tai“ – Se va adresa Isus, mai tarziu, Ierusalimului; iar raspunsul a fost: „...si n-ati vrut“ (Luca 13.34). Am putut observa deja starea morala deplorabila a lui Israel, sub trasaturile unei femei adultere (cap. 2) si ale unei jucane indaratnice (cap. 4.16). Aici el este comparat, succesiv, cu o masa de aluat dospit (v. 4), cu o turta neintoarsa (v. 8), cu o porumbita proasta (v. 11), cu un arc inselator (v. 16). Pe un ton ironic, Domnul stigmatizeaza deopotriiva orgoliul si lipsa lor de inteligenta. Amestecul cu strainii a avut ca efect irosirea puterilor lui Efraim. „Perii albi“ (v. 9) sunt semnul energiei scazute... „Si el nu stie“. In ce ne priveste, sa fim bine lamuriti ca a fraterniza cu lumea, indiferent sub ce forma, inseamna pierderea comuniunii cu Domnul; si, odata cu aceasta, fara sa-si dea seama, crestianul este deposedat de intreaga energie spirituala. Exemplul lui Samson confirma acest adevar in modul cel mai solemn (cititi Judecatori 16.19,20).

Osea 8:1-14

Anuntate cu trambita, judecatile vor cadea asupra poporului vinovat (comp. cu Matei 24.28,31; Apocalipsa 8.6...). Acesta va riposta cu indarjire: „Dumnezeul meu, noi Te cunoastem, noi, Israel...“ (v. 2), inasa protestul pe care ei il aduc va atrage un raspuns neiertator: „Va spun: nu va cunosc“ (Luca 13.27). Matei 7.21 ii citeaza pe acesti falsi crestini care striga: „Doamne, Doamne!“, fara sa fi fost inasa vreodata interesati de vointa divina, iar versetele 2-4 subliniaza tocmai aceasta contradictie dintre expresia rostita cu buzele, „Dumnezeul meu“, si spiritul de totala independenta manifestat de popor. Chiar daca odinioara Dumnezeu era Cel care desemna imparatii si poruncile cu privire la inchinare, Israel isi alesese singur capetenile si pusese de capul lui bazele unei religii idolatre

(v. 4,5,11; 1 Imparati 12.20,28-33). Astazi, in crestinatate, fiecare crede ca poate decide singur in ce fel va aduce inchinarea, astfel ca in grupurile sectare si in biserici intalnim atatea modalitati de inchinare, cat sa fie satisfacute toate felurile de a privi. Fiii lui Israel vor fi „ca un vas in care nu-ti gasesti placerea“ (v. 8; Isaia 30.14). „Domnul nu gaseste placere in ele“ (v. 13). In ce ne priveste, de am putea fi, oricare dintre noi, „un vas spre onoare, sfintit, folositor Stapanului, pregatit pentru orice lucrare buna“! Si sa nu uitam de obligatiile pe care le are „oricine rosteste Numele Domnului“ (2 Timotei 2.19-22)!

Osea 9:1-17

Evenimentele istorice care corespund acestor profetii sunt relatate in capitolele 15.8–17.18 din cartea 2 Imparati. Cei din urma imparati ai lui Israel au considerat ca fiind o politica inteleapta aceea de a se sprijini alternativ pe Egipt si pe Asiria (v. 3; comp. cu capitolul 7.11,12 si cu 2 Imparati 17.4), insa tocmai aceasta le-a adus pieirea. La randul lor, cei scapati din Ierusalim si din Iuda cauta sa se refugieze in Egipt (la Nof, sau Mof) mai degraba decat sa ramana in „tara Domnului“, cum fusesera indemnati de Ieremia (v. 6; Ieremia 42.10,19). Nu suntem oare si noi asemenea lor? De cate ori nu ni se intampla si noua ca, izbindu-ne de cate o greutate, sa cautam ajutor mai degraba la oameni decat la Domnul (Psalmul 60.11)? Efraim trebuia sa fie lipsit de fii, sa ramana steril si fara roade pentru Dumnezeu, asemenea smochinului pe care l-a blestemat Domnul (v. 16; Marcu 11.12-14). Aceasta profetie se implineste prin risipirea actuala a celor zece semintii, pana la restabilirea lor pentru imparatia mileniala. Cat despre iudeii propriu-zisi (Iuda si Beniamin), soarta lor, de la respingerea lui Mesia, este de a fi „ratacitori printre natiuni“ (v. 17; Deuteronom 28.64,65). Necunoscand timpul „cercetarii“ lor in har (Luca 19.44 sf.), ei trebuie sa fie cercetati prin judecata (v. 7).

Osea 10:1-15

„Painea lor va fi pentru sufletul lor“, constata versetul 4 din capitolul 9. „Israel ... aduce rod pentru sine“, reia acum versetul 1. Este ocazia de a ne pune si noi intrebari, pe de o parte in ce fel punem in slujba ceea ce ne-a incredintat Domnul, putere, inteligenta, memorie, locuinta, bunuri materiale, iar pe de alta parte, daca slujba in care le punem este pentru Domnul sau, mai degraba, pentru satisfacerea poftelor personale. Pe un ton sarcastic, versetele 5-8 comenteaza disparitia vitelului de aur de la Betel, tremurul preotilor idolatri si al poporului, apoi distrugerea Samariei si sfarsitul celui din urma imparat al ei, care poarta tot numele de Osea, ca si profetul. Gasim aici insa, in plus, o aluzie la durerea fara precedent a lui Israel la traversarea necazului final. Domnul, mergand la cruce, va cita sfarsitul versetului 8 fiicelor Ierusalimului (Luca 23.30). „Vin zile...“. «Ah! –scria cineva – nu mai era timp de semanat din nou in dreptate, pentru a secera potrivit cu indurarea, de destelenit un nou teren, de reinceput viata, produs al unei nasteri din nou?...» Acest verset 12 se adreseaza in mod solemn tuturor acelor care amana pentru mai tarziu chestiunea mantuirii lor: „Este timpul sa cautati pe Domnul“. Maine poate nu-L veti mai gasi (cititi Isaia 55.6,7).

Osea 11:1-11

Versetul 1 este citat in Matei 2.15, cu ocazia calatoriei in Egipt a Copilasului Isus. Israel fiind in intregime cu defect, Dumnezeu Il inlocuieste cu Fiul Sau (comp. cu Isaia 49.3). Cu El va reincepe istoria poporului, dar, de asta data, in intregime spre gloria lui Dumnezeu. Dupa ce Il desemnase astfel in mod misterios pe Acela care va implini gandurile Sale de har si de mantuire, Dumnezeu Isi poate lasa inima sa vorbeasca deschis. Pedepsa pe care a fost obligat s-o exercite fusese cu mult mai dureroasa pentru El Insusi decat pentru popor. Este emotionanta compasiunea Sa de Tata pentru copilul razvratit. El aminteste cum il invatase pe Efraim sa mearga, luandu-l in brate, dandu-i cu blandete sa manance (v. 4; cap. 2.8). Il eliberase din robie si il legase de El Insusi, cu legaturi de dragoste inasa. Ce trist este sa-l vedem pe Efraim inconstient si de ruina lui morala (cap. 7.9) si de atenta dragostei divine! „N-au cunoscut ca Eu ii vindecam“ (v. 3). Prietene, tu cel care de curand sau poate cu ceva timp in urma te-ai indepartat de Domnul, sa stii ca din chiar acel moment El Se ocupa de tine sa te restabileasca. Indurarea Sa intampina mizeria ta. Nu te impresioneaza aceasta? Lasa-te atras, adus de corzile dragostei Sale.

Osea 11:12-12:14

Efraim se afla in aceeaasi stare in care va fi mai tarziu adunarea din Laodiceea. Pronunta cu satisfactie aceleasi cuvinte: „Am ajuns bogat...“ (v. 8; Apocalipsa 3.17). Insa nu la prosperitatea exterioara priveste Dumnezeu. Din punct de vedere moral, acest popor este nefericit, mizerabil, sarac, orb si gol, cum este astazi pentru Dumnezeu crestinatatea de nume. Prin minciuna, prin inselaciune, prin mondenitate si prin increderea in om, Efraim a facut tot posibilul sa provoace mania Domnului, care-i va rasplati ocară (v. 14; Deuteronom 28.37). Totusi, pentru a arata ca drumul pocaintei este inca deschis, Dumnezeu Se foloseste de istoria lui Iacov, a celui care fusese un inselator de mare precizie, subminatorul fratelui sau. Patriarhul inasa L-a intalnit intr-o zi pe Dumnezeu la Peniel, a luptat cu El si a iesit invingator, nu prin „putere“, ci prin lacrimi si rugaminti staruitoare. Mai tarziu, la Betel, dupa ce si-a curatat casa, a invatat sa-L cunoasca sub numele de Dumnezeu Atotputernic (Geneza 32.24...; 35). A strigat catre Domnul, s-a smerit, a inlaturat dumnezeii straini – iata ceea ce a facut Iacov, ceea ce nu a facut Efraim si ceea ce noi nu avem voie sa neglijam. De asemeni, sa luam fiecare personal versetul 6: „Iar tu, intoarce-te la Dumnezeul tau! Pazeste indurarea si judecata si asteapta pe Dumnezeul tau neincetat!“ (comp. cu Isaia 31.6).

Osea 13:1-16

«Nimic nu este mai emotionant in gura lui Dumnezeu ca acest amestec dintre reprosurile si tandretele si apelurile pentru intoarcerea la momente mai fericite. Totul a fost inasa in zadar; Dumnezeu a trebuit sa judece si sa recurga la harul Sau suveran, care-l va aduce pe Israel la pocainta si inapoi la El» (J.N.D.). „Nu este Salvator in afara de Mine“ (v. 4), spune Domnul. Efraim va trebui sa se convinga de aceasta dupa ce asteptase zadarnic eliberarea prin mana imparatilor si a judecatorilor sai (v. 10). „In nimeni altul nu este mantuire“, confirma Fapte 4.12, vorbind de Numele lui Isus. Dumnezeu Si-a cunoscut poporul in pustie. Israel mergea atunci dupa El intr-un pamant nesemanat (v. 5;

Ieremia 2.2); atata vreme cat nu avea decat pe Dumnezeu si nisipul, era nevoit sa conteze pe Domnul pentru fiecare pas. In schimb, prosperitatea si indestularea vor contribui mai tarziu la indepartarea lui vinovata (v. 6; Deuteronom 32.15,18). In mod trist, asa este adesea si in viata crestinului: cand gandeste ca nu mai este nevoit sa se bizuie pe Domnul pentru necesitatile de fiecare zi, este in pericol sa se mandreasca si sa-L uite pe Dumnezeu de care depinde. Gasim in 1 Corinteni 15.55 ecoul strigatului de biruinta din versetul 14. Pornind de la emotionanta promisiune cu privire la eliberarea finala a lui Israel, Duhul ne inalta privirile spre inviere si spre Acela care a invins moartea.

Osea 14:1-9

Ca o concluzie a lungii dezbateri dintre Domnul si poporul Sau gasim angajat acest minunat dialog. Duhul ii dicteaza lui Israel cuvintele pocaintei: versetele 2 si 3. Dumnezeu, care este atent la cea dintai miscare de intoarcere (comp. cu Luca 15.20), promite numaidecat: „Voi vindeca necredinta lor“ (v. 4). Parasirea Domnului este, in adevar, cea mai grava boala: ea atinge sufletul. „li voi iubi nestingherit“, adauga Domnul. Afectiunile Sale se vor putea atunci exprima, fara piedica, prin cele mai bogate binecuvantari (v. 5-7). Si cum va raspunde Efraim la acestea? Rupand orice relatie cu idolii (v. 8). Dragostea Dumnezeului sau ii va fi de ajuns de atunci inainte. Este Isus in acelasi fel si pentru noi? «El vrea sa-L iubim cu o inima neimpartita si neabatuta, iar aceasta pentru ca intai de toate El Insi este neclintit in iubirea fata de noi» – este tema unui imn crestin. Iar daca vom ramane in dragostea Lui, El va gasi placere sa aduca roade prin intermediul nostru (v. 8b; Ioan 15.8-10). Asa se incheie aceasta profetie a lui Osea, al carui nume era o promisiune, de vreme ce semnifica eliberare. Daca ne-am putut recunoaste mai mult decat o data sub trasaturile lui Efraim, sa luam pentru noi si serioasele avertismentele pe care el le primeste. „Cine este intelept?...“ Oare nu acela care, in orice vreme, intelege gandurile lui Dumnezeu si merge pe caile Lui (v. 9)?

clickbible.org